णागाथिनौ गायतः। श्रिया वा एतद्रूपं। यद्वीणा। श्रियमेवास्मिन् तद्धत्तः। यदा खलु वै पुरुषः श्रियमश्नुते। वीणास्मै वाद्यते" इति। नियमं स्वीकृतवतो राज्ञः चिरकालं राजोपचाराभावेन 'श्रीरस्मात्', अपगच्छति, क्रतुसमाप्तिपर्यन्तं अध्वर्योरेव राजत्वात्। 'राष्ट्रं', अपि 'अस्मात्', अपगच्छति। तदुभयपरिहारार्थं वीणया गातुं कुशलौ द्वौ ब्राह्मणौ गायेतां। 'वीणा', हि 'श्रियाः', स्वरूपं तस्मादन्यस्मिन् राज्ये तौ 'श्रियं', एव सम्पादयतः। वीणायाः श्रीरूपत्वं लोके प्रसिद्धं। दरिद्रोऽपि यदा श्रियं प्राप्नोति तदानीमस्य सुखार्थं गायकैर्वीणा वाद्यते॥

(२) अत्र ब्राह्मणद्वयपक्षं दूषयित्वा द्वितीयगायकं क्षत्रियं विधत्ते। "तदाहुः। यदुभौ ब्राह्मणौ गायेताम्॥१॥ प्रभ्रꣳशुकास्माच्छ्रीः स्यात्। न वै ब्राह्मणे श्रीरमत इति। ब्राह्मणोऽन्यो गायेत्। राजन्योऽन्यः। ब्रह्म वै ब्राह्मणः। क्षत्रꣳ राजन्यः। तथा हास्य ब्रह्मणा च क्षत्रेण चोभयतः श्रीः परिगृहीता भवति" इति। ब्राह्मणयोरेव गाने 'श्रीः', भ्रष्टा स्यात्। ब्राह्मणो हि तपःस्वाध्यायादौ प्रवृत्तः श्रियं पालयितुं न क्षमते। तस्मादेको 'ब्राह्मणः', इतरो 'राजन्यः', च 'गायेत्',। तत्र 'ब्राह्मणः', ब्रह्ममन्त्रात्मकः, 'राजन्यः', क्षत्रबलात्मकः, तथा सति ब्राह्मणो मन्त्रसामर्थ्येन क्षत्रियः शौर्येण चोभयेनापि प्रकारेण च 'श्रीः', स्वीकृता भवति॥

(३) अथ कालविशेषं विधत्ते। "तदाहुः। यदुभौ दिवा